

GÁL MAGDI

KUSZA CSALÁD

TESTVÉREK

Sándor vándorélete öccse távozásával véget ért. Az emberek egy része szétszórja a hozzátartozói hamvait, valószínűleg azért, hogy szabaduljon a temetőbe járás kényelmetlenségétől. Ilyenkor elméleteket gyárt az ember, hogy miért is nem vállalja a halállal, a gyással, az utólagos törődéssel járó macerát. A leggyakoribb elmélet az, hogy az eltemetett vagy elhamvasztott illető már nincs ott. A lélek távozásával a porhüvely – semmi. És van, aki nem szeretné hosszan elnyújtani a gyással járó gondok keserveit, ezért kerüli a temetőknél a gondolatát is. Sándor ezt másképp gondolta. Öccsét hazarepítette, s útközben csak azért nem ült mellette, mert a repülőársaság ezt nem tette lehetővé. De gondolatban dajkálta, vigyázta a légörvények kíméletlenségétől, gondolatban beszélt hozzá, mert szerette. Hirtelen kellett elkísérnie Pétert, dolgait rendezetlenül hátrahagyva, s most azt tervezte, hogy a végső ceremónia után felszámolja előző vándoréletét, és végleg hazajön. Mert úgy gondolta, hogy testvére mégiscsak ott van, ahol földi maradványai, és teljesen összezavarodva ott akart élni, ahonnan valamikor könnyű lélekkel és poggyász nélkül világgá ment. Mindig csodálta Péter röghöz kötöttségét, kíváncsian faggatta a városról, ha olykor találkoztak, s történeteit hallgatva újra és újra meggyőződött arról, amit mindig is tudott: a város időről időre kitermeli magából őriült, furcsa, torz, mulatságos figuráit, olyan mikroklimát teremtve, amelyhez hasonló töménységű torzulást sehol nem tapasztalt.

Gondolatban most a gyerek Péter kezét fogta, és együtt rohantak el a sarkon trónoló rémisztő öregasszony előtt, aki napraforgót árult, s ha az ember el akart jutni bárhová a városban, kénytelen volt útba ejteni a banyát. Ó, kedves Charles Dickens, a borzalmas figurák nagy ismerője! Még önnek sem sikerült felülmúlni rémalakját Golyvás Ellának. Ült rongyaiban, fején csúcsban végződő kapucnival, s mindegy volt, hogy tél van-e vagy nyár, elszántan várta vevőit, mérte koszos kis poharával a pörkölt napraforgómagot. Egy aligátor jóindulatával figyelte a kölyköket, s ha valaki csúfneven merte szólítani, nem restellte, hogy odahúzzon egyet görbeboljtjával. A város ontotta magából a vélt és a valódi rémalakokat. Például városszéli takaros

házából reggelente olyan apró ember bújt elő, akit a város összes kutyája őrlöngve ugatott; a láncra vertek láncukat tépték, ám a szabadon kószálók tisztas távolságból követték. A szóbeszéd szerint időnként elkapott egy-egy kóbor ebet, s ilyenkor aznap kutyát evett. Innen a kutyatársadalom ellenszenvé – mondták. A kerek képű jovialis egyetemi tanár is innen dobbantott. Kőműves tanoncként behugyozott egyszer a malterba, és később hiába avanszált fölfelé, ha hazajött, mindenkinek fiatalkori vitézsége jutott eszébe.

De szirupos hangulatú is tudott lenni a város. Május éjszakáján a szépasszonyok ablaka alatt vadul szólt a szerenád. Érzelmesen zokogott a hegedű és búgott a szaxofon, villantak fel az ablakokban a fények, a város kevésbé bájos lányai, asszonyai elkeseredetten potyáztak: az előttük, mögöttük lakó nőknek szánt zenét hallgatva eldöntötték, hogy reggel leborotválják a lábukat, fodrászhoz mennek és jövőre majd...

A gép landolt, s a fővárosból a jól ismert úton ők ketten hazaindultak. A család természetesen diszkrét volt és jólöltözött, amikor Pétert temették. A ceremónia résztvevői a hollywoodi gyászolókat utánozták: elegáns fekete ruha, napszemüveg. A barátok kezében szál virág. De a bánatuk kétségtelenül őszinte volt. A zöld szemű haver, a férj, az apa és a testvér nemigen tudott begyűjteni életének ötvenöt éve alatt ellenségeket. Néhány férfi ugyan érzett némi megkönnyebbülést a nőcsábász távoztával, de miután feleségüket, nőjüket immár biztonságban tudták, őszinte bánatot éreztek a valóban pótolhatatlan veszteség miatt. – Elment a Gúnár – gondolta ügyvéd barátja, aki második házasságával tett szert egy harmincéves feleségre és rengeteg nyugtalanságra, s kapkodta is a fejét rendesen, hogy Péter barátja villogó tekintete túlzottan le ne nyűgözze a vadonatúj asszonyt. És mivel szinte minden gyászoló elsősorban önmagát szokta siratni egy-egy veszteség alkalmával, közvetlenül a gúnáros gondolat után jött a tipikus kérdés önmagának: – Mi lesz velem Péter barátsága nélkül? Mert igazán röhögni, sétálni, utazni vele volt érdemes. És gondolatban ő is lekurvázta a halált, pedig nem is olvasott hasonlót sehol, és lényegében szerette a kurvákat.

A MESSZE ESETT ALMA

Péter házasságán kívül született fia nem jött el a temetésre. Már rég nem élt a városban, mert megunta az állandó zabigyerek címet. Hiába nem viselte az apai jegyeket: zöld szem, gyönyörű tartás, férfibáj, a városnak kétsége sem volt apja kilétét illetően. És hát ez a város volt annyira rosszindulatú, hogy a

nők gyerekszülés előtt retteghettek eleget, nehogy véletlenül zöld szemű gyerekek szülessen, mert akkor oda a tisztesség. A fiút értesítették apja haláláról. Míg gyerek volt, anyjától tudta, hogy Péter adományainak köszönhető a gondtalan gyerekkor. De amint felnőtt, valami ostoba göggel utasította el a segítő szándékot. Nem fogadta el a beiskolázásra küldött pénzt, Péter közeledését elutasította, hülye konoksággal nem vette fel a telefont. Így hát Péter egy idő után félreállt, s távolról figyelte a gögös Dávid életét. Tudta, újságot hord, hogy később motoros futár, és így teremti elő a tandíjra valót. Apja rémülten rezzent össze minden motoros baleset hallatán. Aztán a fiú elköltözött, magával vitte apja iránt érzett haragját, amit megfejtetni ő maga sem tudott. De most a bűntudat két vállra fektette. A hír hallatán izgalmában hányt, rájött, hogy szereti apját, nem múlt időben, hanem most, és valószínűleg innentől kezdve mindörökké. Milyen is volt ez a fiú? Szerette a klasszikus zenét, a természetet, és bár nem örökölte apja szeretetre méltó természetét, a településen, ahol élt, szerették. Gyógyszerész volt, fiatalon nősült.

Hároméves kislánya ujja köré csavarta apját, de tulajdonképpen mindenkit, mint Emma, bátor volt, mint Zalán és gyönyörű, mint Péter. Apja és anyja tulajdonságait valahogy nem örökölte. A kicsi Anna korán járt és beszélt. Megsimogatott minden bogarat, rácsodálkozott a madarak repülésére, valaminek mindig örült, és soha semmitől nem félt. A család kincsként őrizte aranyköpéseit. Például egy kerti rohangálás kellős közepén hirtelen lefékezett, aprócipős lábfejének sarkára nehezedett, s cipője csapóajtaja alatt ott téblábolt egy hangya. Töprengve figyelte, majd jött a kérdés: – Ugye, ha rálépnék erre a hangyára, akkor nagyon beteg lenne? A család különösen a feltételes mód ily korai használatától volt elragadtatva. Amúgy Anna valami láthatatlan kötelék folytán megérezhette, hogy elvesztette a számára ismeretlen nagyapját. Aznap nyűgös volt, semmiségek miatt sírva fakadt, és este, amikor vetkőztették, apró zsebecskéjéből a szőnyegre hullott egy halott lepke.

FANNI

Dávid felesége tökéletes anya. Gyermeké derűje nemcsak a géneknek köszönhető. Derűsen, nagy hozzáértéssel alakítja lánya jellemét. Kapcsolatuk harmonikus, gyakran cinkossággal villan össze gyönyörű szemük, huncutkodnak és komolykodnak, moziba járnak, mindig, mindenhova együtt. Fanni imádja a könyveket, s mivel kiskorában is igazán könyvek között érezte jól magát, úgy

választott foglalkozást magának, mint Móra Ferenc gyerekhőse, Gergulics inasa. Csak ő nem könyvárus, hanem könyvkötő lett. Naponta élte meg a gyönyörűséget, könyvek közt forgolódva, míg lánya meg nem született, hogy egy időre szüneteltesse anyja könyvek iránti olthatatlan szenvedélyét. Dávid valahogy ezekből az örömeiből – könyv, gyerek – kimaradt. Nem tagja a csapatnak, mert szereti kirekeszteni magát. Talán szeret szenvedni. Apját is kívül helyezte életén, s ki tudja, kiket még. Az állatokkal se tudott szót érteni, miközben felesége rajongott értük. Már gyerekkorában harmóniában élt velük.

A települést, ahol Fanni született, erdő övezte, s ehhez erdész is járt. Az erdésznek pedig óriási, vörös bundájú, hírhedten vad kutyája volt. A kutyát olykor a fatolvajok riogatása céljából pórázon vezette végig a falun. A kétéves Fanni egy napon valahogy átküzdötte magát a kertkapun, amikor végigfutott a helységen a hír: elszabadult az erdész kutyája. És valóban, a nagy testű fenevad nyáladzva vágatott végig az utcán, nyomában lilára torzult fejjel a gazdája, üvöltve figyelmeztetve mindenkit, hogy meneküljön. Fanni anyja rohant a kertkapu felé, de elkésett. Az elragadtatott gyerek tárt karokkal rohant a vágató kutya elé, s kiáltott: – Te gyönyörű, piros kutya! A piros kutya a gyermek arca előtt egy centivel megtorpant, majd leült, fejét klasszikus kutyamozdulattal oldalra billentette, jobbról és balról megszemlélte a kicsit, majd úgy döntött, hogy lepihen. Mancsát előrenyújtotta, vörös fejét ráhajította, szemét félig lehunyta, és békésen hagyta, hogy holtra rémült gazdája pórázt kössön rá, mint ahogy azt is hagyta, hogy Fanni a hátára üljön. Fanni apai nagyapja később a hatéves lányunokáját megértően hallgatta, aki azt tervezte, hogy ha felnőtt, tigrisszelídítő lesz, s könnyelmű ígéretet tett, hogy adott esetben támogatni fogja ezt a szándékát. Ígéretét nem tudta betartani, mert túl korán halt meg. Így lett Fanni könyvkötő, de hogy szíve mélyén még mindig játszott holmi tigrises gondolattal, mi sem bizonyítja jobban, hogy egyszer az állatkertben a szibériai tigris ketrecreácsán keresztül átdugta a karját, megvakargatta a hitetlenkedve bámuló és reagálni is elfelejtő tigris fejét. A gondozó reakciója azonban vilámgyors volt. Kirángatta a lány karját a rácsok közül, jól hátba vágta, és olyan csúnyákat mondott, hogy most el kell tekinteniünk az idézésétől.

IVODA

Fanni anyjának egy életen át volt miért rettegnie lánya állandó hőstettei miatt. A szívroham kerülgette, pedig nemigen engedhette meg magának, hogy korán meghaljon, mert a falu egyetlen kocsmáját ő vezette, így hát hová lett

volna a sok atyafi, aki az intézmény nélkül képtelen volt kelni és fekdni. Az asszonynak volt annyi esze és egészséges humorérzéke, hogy azt a leírhatatlan atmoszférát derűsen és ép lélekkel el tudja viselni, amit egy falusi ivoda – így hívta magában a munkahelyét – jelenthet egy szeszt sosem kedvelő nő számára. Mivel a kocsmá a fő utcán rontotta a levegőt, nemcsak helyi díszpéldányok látogatták, hanem olykor híres emberek autói is lefékeztek a sört, bort, pálinkát ígérő felirat láttán. Egy híres sportoló személyes aláírásával ékesítette a falat, majd később sokkal kevesebb méltósággal, dicstelenül behányt a virág-vázába. Egy fiatal édesanya úgy döntött, hogy itt szüli meg gyermekét, de szerencsére a mentőorvos másképp döntött. Egy pojácának öltözött híres fickó a közönség kuncogása hallatán odafordult az egyik kocsmalához, és felülről figyelmeztette: – Vigyázat, apukám! Te még nem ismeresz engem. – Dehogynem! – jött kapásból a válasz. Úgy ismerlek, mint a kidobott rongyot! Amely mondat arról árulkodott, hogy az atyafi szokott Chandlert olvasni.

De hát a helyi figurák voltak az igaziak. Például az egyik János – mert volt belőlük vagy hat – csak rímekben volt hajlandó beszélni, ha ivott. De mivel józannak soha senki nem látta, így tényleg csak úgy ontotta magából a bölcseséget. Mint például: Azért olyan nagy itt a sártenger, mert sok a faluban a pártember. És ott szokott esténként üldögdélni a gyilkos is. Harminc éve gondolt egyet, és összeállított egy halállistát. Rajta főmérnök, gyárigazgató, sebészorvos, katonatiszt. Olyan huszonöt név. Az első a sebészé volt. A jó kiállítású, délceg alkatú, nagyon népszerű orvos ismerte a fiatal fickót. Nem is lepődött meg különösebben, amikor a vele szembe jövő cingár fiatalember karlengetéssel üdvözölte, s akkor döbbsent csak meg, amikor az őrült tört döfött a szívébe. Még volt öt lépése, amely besegítette a trafikba. Bejelentette, hogy leszúrták, aztán meghalt. Nos, ez a férfi, miután letöltötte a bolondokházában a büntetését, ott üldögélt egy pulthoz közeli asztalnál, és a publikumot azzal szórakoztatta, hogy nem volt jól összeállítva az a lista. Ezeket a figurákat Fanni nem ismerte, mert az anyja távol tartotta az ivodától, maradhatott hát a könyvek jótékony, olykor életből ellesett, ám mégiscsak szépirodalmi tanulságainál.

SÁNDOR

Sándor immár harmadszor, s talán utoljára repülte át az óceánt. Végleg hazatért, s a nyugati erkölcsökből csak az arra érdemeseket mentette át. Itthon pedig? Az első tapasztalata az volt, hogy az emberek nem mosolyognak vissza. Egy idő után a közvetlen környezete felengedett, a szom-

szédok gyanakvása eloszlott, s a kényszeredett mosolyukat látva, Sándorban felmerült, hogy e tekintetben békén hagyja őket. Aztán már csak az országban szanaszét közlekedő autók állapotán csodálkozott. Az esetek többségében mindig győzött a rozsda. Rémülten figyelte, hogy régen látott, gyerekkori barátja gyakorlatilag félig vakon vezet, mert nem lát a szélvédőre rögzített zászlócskától. Mindezek ellenére furcsán boldognak érezte magát, mert végre hazaért. Nomád életformájára való tekintettel családot nem alapított, nem tartotta etikusnak sem azt, hogy esetleg bárkit keresztülvonszoljon a világon, sem azt, hogy valakit élete előző állomásán hagyjon. Most örömmel konstataálta, hogy van családja. Péter feleségét és gyerekeit ismerte, olykor találkozott velük jöttében-mentében, de ez a helyzet más volt. Hirtelen lett hazája, állandónak tűnő otthona, és újra itt a város, amelyet annak idején éhletetlennek érzett. Az ötvennyolc éves Sándor szerelmi élete mindig rendezett és steril volt. Kapcsolatai nem voltak hosszúak, de mindig érzelmeken alapultak. Itthon rövid időn belül hiányozni kezdett a bizonyos ritmusban mellé csapódó barátnők jelenléte. A város felhoztalával nem volt baj, de az idősödő Sándor nem kívánt fiatal szeretőt tartani, s a negyvenen túliak vagy foglaltak voltak, vagy nem tartoztak abba a kategóriába, amelyhez szokott.

Aztán egy nap furcsán érdes női hang ütötte meg a fülét: leszólították az utcán. Az asszony, aki utána szólt, mosolygott, és nyújtotta a kezét. Péter régi ismerőse volt, sokat hallott Sándorról, s amikor elhaladt előtte, úgy döntött, hogy látnia kell közlről, és hallani akarta a hangját. Úgy rázták egymás kezét, mint a politikusok a vaku fényében: hosszan és teljesen értelmetlenül. Aztán az asszony ajánlatára leültek arra a padra, ahonnan épp az előbb ugrott fel, Sándort megpillantva. Nem volt kérdés: a találkozás megpecsételte sorsukat. Sára, a negyvenkét éves asszony barna apródfrizurát viselt. A legszebb a szeme volt, a legizgalmasabb a hangja. Sándor hazatalált. Egy óra múlva egymás kezét fogva azon kacarásztak, hogy jó, Sára Sándor! Fázni kezdtek, így hát felkerekedtek, rótták a kilométereket, és mesélték egymásnak kis és nagy pillanataikat. Kívül-belül összeillettek: mindketten magasak és karcsúak voltak, Sára a maga módján szép is, mert mindig mosolygott, Sándor pedig valóban szép volt. A férfi hosszú szempillái, gyönyörű keze lenyűgözte az asszonyt. Életében most először érezte ennyire méltatlannak, hogy nem szülhet. Korábban, ha eszébe jutott, valahol a gyomra és a szíve között érezte a kis ütést és az enyhe fájdalmat valahol a lélek táján, most viszont hasítva fáj a veszesség. Tíz éve nem volt méhe.

Sándor tekergő életére pillantott vissza, s az egyetlen kulcsszót hangosan mondta ki: végre! Nem költöztek össze. A megkésett egymásra találás mégis tökéletesen sikerült. Munkájuk csak hétvégi találkozásokat engedélyezett. Az asszony üzletkötő volt, Sándor éttermet szeretett volna nyitni, s ámulva szemlélte az útjába került alakok akadékoskodását. Így hát fergeteges szombatokra és vasárnapokra kerítettek sort. Az első igazi összebújást Sára apró lakásában tervezték, de az asszony a kapkodás izalmában beejtette telefonját a WC-be, s együtt röhögtek és hallóztak a fajansz csésze körül ugrándozva. – Nyúlj be! – biztatta Sándor fülig érő szájú nőjét, aztán eszükbe jutott, hogy megcsörrentik.

Valahol a mélyben mintha felcsendült volna az ismerős dallam, ők nyüszítve röhögtek, hogy ugyan felveszi-e valaki, majd azon, hogy ki ül le először az ülőkére. – Menjünk inkább moziba, hogy felejtünk! – döntöttek végül. Az igazi erotika ezen a napon elmaradt. A többi hétféje pedig? Új családtaggal bővültek. Sándor udvarában menhelyi kutya látta el a teendőket: ugatott, szolgált és védett, ha túlette magát, hányt, éjszaka hosszú pillájú szemét félig nyitva tartva megtévesztette az arra járókat, hadd gondolják, hogy a Gazda kerítéséhez csak úgy odapofátlankodhatnak. Aztán a járókelőkre keményen rászólt. A kutya vicces keverék volt, tisztában volt az előnytelen külsejével, az azzal járó hátrányokkal, ám igyekezett a kutyasármot tüsténkedéseivel pótolni.

S ÉS S

Egyszer ejtőernyős ugrással is próbálkozott a pár, pedig mindketten ismerték a nem ejtőernyős mondást: ép repülőből épeszű ember nem ugrik ki. 911 méter magasból egy perc alatt érsz földet. Ennyi idő vajon elég az ernyő kinyitásához? Az adrenalin kegyetlenül megdobja a hormonszintet. Mi a különbség a nyitóernyő és a fékezőernyő között? Így riogatták egymást, aztán mégis kiugrottak. És aztán egy hétfvégén családfelkutatás céljából vidéken meglátogatták Péter balkézről született gyerekének lányát, Annát. Ugrándozva jött eléjük a majdnem hároméves leányzó a télies ösvényen, tapsolva fogadta a vadiúj rokonságot, kézen fogva vezették egymást a várakozó felnőttek elé. A gyerek magára vállalta a nap teljes lebonyolítását. Énekelt és táncolt, rajzolt és rajzoltatott, felpróbálta Sára csizmáját és Sáríkáknak szólította. A délutáni alvás szóba sem jöhetett, be akarta hívni a nagytestű kutyát, aztán izalmában letüdőzött egy cukorkát, úgy kellett a cukor után nyúlni, végül pedig sírt, amikor a pár elköszönt.

Sándorék néha veszekedtek is. Nem a fogkrémes tubuson és a vécédeszkán. A morgolódás tárgya mindig az utazás volt. Sándor valahogy nem vágyott többé sehova, Sára pedig kicsinek érezte a világot, Olaszországba vágyott, hogy falernumit igyanak együtt, hogy lássák a mosolygó olaszokat, és közben megtanulhassák közép-kelet-európaiságuk miatt rászorulva azt a mondatot, amit csak széles mosollyal lehet közölni az idegennek: Donna, la solei! Végül Sándor engedett. Csak Európát volt hajlandó bebarangolni, közben recepteket gyűjtögetett étterme számára, mindent megkóstolt, amiben fantáziát látott. Legnehezebben a hazai hangulatot viselte el, rácsodálkozott a kelletlen, mogorva honfitársaira, ezért is érezte kivételesen jól magát Itáliában. Egy nap, miközben a híresen napfényes tengerparton kegyetlenül fúj a szél, egy mogorva, unott pincér hozta ki a kávéjukat. A csésze tartalmának felét elvitte a mohó szél, s a pincér vállvonogatását látva Sándor egy pillanatra annyira biztos volt benne, hogy a fickó magyar, hogy anyanyelvén szólt hozzá. A fiú nem értette. Sándor mosolyogva közölte vele magyarul: amint hazamegyek, meg foglak írni, te nyomorult. A pincér nem mosolygott vissza.

PORTYÁZÁSOK

Amiről sosem beszéltek, az a háború volt. Egyikük sem volt képes ilyen tárgyú filmet nézni, mert az ölésnek semmilyen formáját nem tudták szemlélni. Ugyanakkor csodálták azokat, akik ilyenkor bele tudtak avatkozni az eseményekbe, képesek voltak menteni, mindegy, hogy mit: másoknak a szőnyegét, amit menekülés előtt rájuk bízta, ismeretlenek gyerekét, vagy fegyvertelenül egy segélyszállítmányt. De ismétlem, soha nem beszéltek róla. Utálták, hogy a történelem, olykor rásújt a világra s csodálták, hogy ez a világ olyan erős, hogy mégsem esik szét. Ennek szívből örültek, mert így még maradt hely, amelyet megnézhetek és elraktározhattak emlékeik között. Sándor legjobban azoknak a kiruccanásoknak örült, amelyek országon belül történtek.

Egy reggel ismeretlen kisváros kis boltjában tündéri öregasszonnyal ismerkedtek meg. Finom vonásai voltak és görbe háta. Brilliózus beszéde bevilágította aznapi hangulatukat. A találkozás a boltban túl jól sikerült. Az idős hölgy házában költötték el reggeli kávéjukat tonnányi pirítóssal, s itt derült ki, hogy a ház másik lakója, István az igazi adu-ász. Ötvenéves volt, kövér és okos – ez volt az első benyomásuk. Rögton motorkájára pattant, melynek ülése nyomtalanul tűnt el óriási hátsója alatt, s Sándorék

mosolyogva néztek utána, amint beszerző körútra indult a vendégek tiszteletére. A délelőtt folyamán kiderült, hogy igazi szélhámos. Iskoláséveit bekötött torokkal, ágyban töltötte, folyton a torkára panaszkodva. Amúgy soha nem volt igazán beteg, ám édesanyja hitt dundi fiának. Később egyetemi felvételt nyert (bár ki tudja?). Mindenesetre a tandíjra valót mindig megkapta anyjától, szépirodalomra költötte, s elhitette az amúgy tündöklően okos Jolán nénival, hogy idén még nem kap diplomát, mert tatarozzák az épületet, mert meghalt a dékán, mert idén megszűnt a fakultás, s tette mindezt karinthys bájjal. Tizenöt év után felhagyott az ámítással, kijelentette, hogy a diploma megvan, de nem emlékszik, hogy hova tette. Az évek folyamán bejárt a gyárba, olykor betegállományba vonult, nyomta az ágyat a szó szoros értelemben kétszáz kilójával, és szakadatlanul olvasott. Sáráéknak elmesélte, hogy tervei között szerepel egy világítótorony megépítése a városka határában, amely tulajdonképpen egy vendéglő lesz, már neve is van: Tivornya tornya. Ám közel-távol még egy patak se.

ZSUZSA

Az élet mindig változik. Átalakít bennünket, türelmesen hagyja, hogy eldöntsük az irányt. Leglátványosabban családon belül Emma változott. A talpraesett életművész megszelídült. Karrierje és háza készen állt, de még törtethetett volna egy darabig – gondolták az ismerősök. A változás kívülből zajlott. Rövid, szőke haját megnövesztette, szakirodalmon kívül már verseket is olvasott, rajongott Sándor békés világszemléletéért, és vett magának egy rózsaszín biciklit. Sok szobája egyikében beköltöztette alberletét elvesztő barátnőjét, és egy reggel beengedte az ajtaja elé hajított kóbor macskát. – Hogyhogy? – álmélkodott anyja, amikor beugrott hozzá, s látta az előnytelen külsejű csepp Móricot, később Mórickát, akiről aztán kiderült, hogy lány. Zalánnak jólesett húga változása. Gyakrabban ugrott be hozzá, nosztalgiáztak, régi családi történeteket idéztek fel, többek között nagyanyjuk ötéves korának kalandjai közül a szökést. Ötéves volt, nővére, Cia hét. Délutáni alvásukat semmilyen körülmények között nem lehetett elbicceni, bár anyjuk rendkívül engedékeny volt. Tehát hálóingben, szorosra zárt szemmel, megadóan feküdt a két lány egy nyári délután. A kicsi dühösen, a nagy megadóan. Aztán az utcán felhangzott a kiáltás: – Szekerezők! Az ötéves Zsuzsa kiugrik az ágyból, magával rántja a nővérét, mozdulatai határozottak: már az ablakpárkányon térdel. – Ugrani fogunk! – közli a nagyobbikkal, és

felméri a terepet. Az ablak nem magas, tehát már ugrik is. Ha nem is talpra, de nem is feje érkezik. Térdre esik, de szerencsére fűre. Pattan is fel, türelmetlenül ugrásra biztatja nővérét. – Anya haragudni fog – jön a remegő hangú válasz. De aztán ennyi határozottság láttán lelogatja szöcskelábát, majd lassan ereszkedik. Zsuzsa vállá készségesen várja. Kirohannak az utcára. De hát mi is okozta ezt az izgalmat, melynek következtében elszabotáltak az alvást? Nos, nyaranta Berci, a város határában óriási gyümölcsösrel és veteményessel rendelkező szomszéd bácsi szülői beleegyezéssel kifuvározta az utca gyerekcsapatát, délután meg visszazállította szekereán a társaságot. Hol kukorica, hol alma, később tökhalmok tetején trónolt a holtfáradt és boldog sereg. A két fehér pendelyes csatlakozott a szekerezőkhöz. A lovak patája kopogott, a bácsi vidáman élcelődött, így hát nem volt nehéz elfelejteni a szülői házat a fölösleges sziesztával együtt. Szorongás nélkül rohangált az édenkertben az utca összes kölyköcskéjével a két lány. Virágot szedtek, nyári almát ettek, letarolták az utolsó koromfekete gyümölcsöt az eperfának. Tenyerükön szarvasbogár ült, jó kis virágkoszorú billegett a fejükön, aztán, mint egyszer minden, ez a nap is véget ért. Felharsant újra a toborzó, a gyerekek felültek a ki emlékszik már, hogy milyen terméskupac tetejére, és a szekér csattogott az édes otthon felé. – Megjöttünk, édesanyám! – csicseregte Zsuzsa, kisírt szemű, az idegösszeomlás határán remegő anyjának, aki rég felfedezte, hogy üres az ágy, tehát gyerekrablókat köröztetett a városban. Addigra már első Péter is otthon volt, szintén kellőképpen megrémülve, de amikor meglátta a két ördögfiókát, a szelíd szökét és a temperamentumos barnát, megkönnyebbülve kukorékoló hahotára fakadt. A két lány bizarr maszkot viselt eperléből. Arcuk bűnbánó a harci dísz alatt, de megkezdődhetett a diplomáciai tárgyalás arról, hogy aludjanak-e a gyerekek délutánonként vagy szekerezzenek? Az ötéves Zsuzsa győzött.